

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 002448 13 Кж 4
Бања Лука, 10.12.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Драгомира Миљевића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Сфије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Б.В. због кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. и силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, у стицају, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Б.Б., адвоката из Добоја, изјављеним на пресуду Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002448 13 К од 10.9.2013. године, у сједници вијећа одржаној дана 10.12.2013. године, у присуству републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог и његовог браниоца, донио је

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог Б.В. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002448 13 К од 10.9.2013. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју бр. 13 0 К 002448 13 К од 10.9.2013. године оптужени Бранко Видић оглашен је кривим због стицаја кривичних дјела разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) година и силовања из члана 193. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору.

Против ове пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни тужилац у Добоју и бранилац оптуженог.

Тужилац пресуду побија због одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се за оба кривична дјела утврдити веће казне и изрећи јединствена казна затвора у дужем трајању. Ову жалбу подржао је и републички тужилац на сједници другостепеног вијећа.

Бранилац оптуженог пресуду побија због повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и изрекне блажа казна или да се пресуда укине и предмет врати истом суду на поновно суђење. У писмено поднијетом одговору на жалбу тужиоца бранилац је предложила да се та жалба одбије као неоснована. Код жалбе и одговора на жалбу тужиоца остала је и на сједници вијећа, а све то је подржао и оптужени.

Након испитивања побијане пресуде у вези са жалбеним приговорима овај суд је одлучио као у изреци из слjedeћих разлога:

Жалбом се пресуда побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, посебно наглашавајући неразумљивост њене изреке, противрјечност самој себи и изостанак разлога о одлучним чињеницама.

Жалбени разлози који су дати уопште нису указали на конкретне пропусте првостепеног суда у поступку доношења побијане пресуде који би представљали наведене битне повреде кривичног поступка. Овакви жалбени разлози не указују у чему се састоји неразумљивост и противрјечност изреке и о којим одлучним чињеницама су у рјешењу изостали разлози. Зато овај суд налази да жалбени наводи о почињеним битним повредама одредаба кривичног поступка немају основа.

Суштина приговора који се упућују правилности и потпуности чињеничне основе побијане пресуде своди се на оспоравање постојања мржње, као квалификаторне околности, код кривичног дјела разбојништва и као отежавајуће околности код кривичног дјела силовања. Жалба полази од чињенице да оптужени живи у ванбрачној заједници са лицем исте националности као што је оштећена, а његов брат и сестра у брачној заједници, да није учесник посљедњег рата, повезујући то са тврдњом о његовој алкохолисаности, па закључује да суд није утврдио и објаснио силу и пријетњу која би довела до квалификације о посебно испољеној мржњи према оштећеној.

По налажењу овог суда изнесени приговори правилности и потпуности чињеничне основе у овом сегменту нису основани. За овакав став поуздану основу дају чињенице и околности које је правилним, систематичним и цјеловитим приступом изведеним доказима утврдио првостепени суд. У том смислу правилно је цијењен разговор оптуженог са оштећеном, ријечи које је изговорио и његово недвосмислено изречено опредјељење од кога жели да узме новац, а од кога не, као и ријечи које оштећеној упућује приликом вршења обљубе. Заједно са реалним радњама које карактерише употреба несразмјерне силе, више оруђа и оружја и нанијете вишеструке повреде, ово указује да је кривично дјело разбојништва извршено према оштећеној због њене националне припадности. Сама мржња, код оваквог начина извршења ова два кривична дјела, није дјелљива и припојива само једној радњи, тако да се не може одвојити од кривичног дјела силовања гдје представља отежавајућу околност. О свему томе побијана пресуда је дала јасне и потпуне разлоге које прихвата и овај суд.

Приговор урачунљивости оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела само се износи, а не потврђује прихватљивим доказима који би оно што је утврђено у побијаној пресуди могли довести у сумњу. Овако он само представља неаргументовану критику налаза и мишљења вјештака неуропсихијатра, засновану на недоказаној алкохолисаности оптуженог, ради чега се не може сматрати основаним. О томе је побијана пресуда дала потпуне разлоге и жалилац се на њих упућује.

Код оваквог стања ствари, када су све одлучне чињенице правилно и потпуно утврђене, као неоснован је и приговор повреди кривичног закона који изводи из непостојећег дефекта у чињеничној основи побијане пресуде. Првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно примијенио кривични закон и радње оптуженог из изреке побијане пресуде правно квалификовао као кривично дјело разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС и силовања из члана 193. став 2 у вези са ставом 1. КЗ РС, у стицају, и за та кривична дјела га огласио кривим.

Испитујући одлуку о казни овај суд је нашао да су све олакшавајуће и отежавајуће околности потпуно и правилно утврђене, тако да су појединачно утврђене казне и изречена јединствена казна затвора њихов одговарајући производ. У оквиру датих разлога првостепеног суда није оправдано изрицање друге казне осим оне коју је и изрекао тај суд. Према закључивању и овог суда само јединственом казном затвора у трајању од 7 (седам) година и 6 (шест) мјесеци може се у конкретном случају постићи тражена законска сврха кажњавања. Зато залагања жалбе тужиоца да му се изрекне већа казна и залагање браниоца за мању мјеру ове казне нису основана.

Из наведених разлога ваљало је примјеном чл. 327. Закона о кривичном поступку Републике Српске, жалбе окружног тужиоца и браниоца оптуженог одбити као неосноване и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Драгомир Миљевић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић